

v rozsudkoch nižších súdov zisteným najprv M. a potom N. k podpáleniu J-ovho mlyna za odmenu 10.000 Kč a obžalovaný A. aj sľúbil za tým účelom po predchádzajúcej dohode s obžalovaným B. dodať potrebné horľaviny.

Odvolaací súd preto právom dovodil, že k spolčeniu obžalovaných k zločinu podpaľačstva pristúpil aj prípravný čin, takže sú tu dané všetky náležitosti zločinu podľa § 428 tr. z., ktorým boli obžalovaní uznaní vinnými.

V prevedení zmätočnej sťažnosti, založenej na § 385, č. 1 c) tr. p. namietajú sťažovatelia, že nakoľko dvaja zo spolčených (M. a N.) predtým, než by sa niečo bolo stalo, dobrovoľne ustúpili od spolčenia i od pokusu činu, ba spolčenie aj oznámili, — čin obžalovaných, ktorý sa im kladie za vinu, per analogiam § 427 a § 67 tr. z. nie je trestný.

Námietka sťažovateľov nie je oprávnená. Ako už bolo hore uvedené, ani M. ani N. neboli členmi spolčenia obžalovaných, takže okolnosti, že títo prez nahlietanie obžalovaných nevykonali žiadnu faktickú činnosť a spolčenie snád' prezradili, neprichádzajú v úvahu pre posúdenie trestateľnosti činu obžalovaných.

Pokiaľ sťažovatelia od toho neodvisle poukazujú vôbec na beztrestnosť činu pre upustenie od zamýšľaného podpálenia mlyna, ani táto okolnosť nevyučuje trestateľnosť obžalovaných.

Zločin podľa § 428 tr. z. je samostatným trestným činom a už dokonaným, keď k nemu pristúpil prípravný čin. Preto v takomto prípade nemožno ani per analogiam prihliadnúť na ustanovenia o netrestateľnom pokuse podľa § 67 tr. z. alebo k ustanoveniam § 427 tr. z., lebo trestnosť spolčenia ako dokonaného trestného činu podľa § 428 tr. z. nezaniká, keď aj bolo od ďalšej činnosti, totiž od skutočného podpaľačstva upustené.

Čís. 5939.

Pokud je bývalý radiokoncesionár oprávnené beztrestne prechovávať odhlásené radiotelefonní zařízení, nedopouští se jeho, o sobě neoprávněným, používáním přečinu podle § 24, odst. 1 zákona č. 9/1924 Sb. z. a n., nýbrž administrativního přestupku podle § 24, odst. 6 téhož zákona.

(Rozh. ze dne 25. června 1937, Zm I 1289/36.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu, jímž byl obžalovaný zproštěn podle § 259, č. 2 tr. ř. obžaloby pro přečin podle § 24, č. 1 zák. č. 9/1924 Sb. z. a n.

Důvody:

Stížnosti, uplatňující důvody zmatečnosti podle č. 5 a 9 a) § 281 tr. ř., nelze přisvědčiti.

Rozsudek zjistil, že obžalovaný byl koncesionářem radiotelefonní přijímací stanice do 27. února 1935, kdy se koncese vzdal, že i potom provozoval tuto stanici, neopátriv si novou koncesí.

Prvý soud zprošťuje obžalovaného s odůvodněním, že zjištěné jednání nepodléhá trestní sankci § 24, odst. 1 zák. čís. 9/1924 Sb. z. a n. vzhledem k rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 3841 Sb. n. s.

Nejvyšší soud vyslovil již v rozhodnutí čís. 3213, že bývalý radio-koncesionář, který má u sebe radiotelefonické zařízení ve lhůtě § 23, odst. 2 a 3 cit. zák., nepřechovává odhlášené zařízení bez povolení a nedopouští se proto držením tohoto zařízení v této době přečinu podle § 24, odst. 1 cit. zák. V rozhodnutí čís. 3841 Sb. n. s. bylo vysloveno a odůvodněno, že i po uplynutí uvedených lhůt nepřechovává bývalý radiokoncesionář zařízení bez povolení, když, odhlásiv řádně koncesi, ponechal si zařízení u sebe, aniž požádal o prodloužení lhůty podle § 23, odst. 3, a aniž si opatřil novou koncesi.

Stížnost poukazujíc na výhradu, kterou učinil nejvyšší soud v uvedeném rozhodnutí co do používání zařízení po zániku koncese, uplatňuje s hlediska zmatku podle čís. 9 a) § 281 tr. ř., že bylo podřaditi zjištěný čin pod ustanovení § 24, odst. 1 zák., ježto se obžalovaný neobmezil na pouhé držení (přechovávání) zařízení, nýbrž měl stanici v provozu.

Zmatečná stížnost má pravdu, pokud tvrdí, že ustanovení § 23, odst. 2 a 3 zák. neopravňuje bývalého koncesionáře k tomu, aby používal bez obnovení odhlášené koncese radiotelefonického zařízení k poslechu zpráv rozšiřovaných vysílacími stanicemi.

Bývalému koncesionáři dovoluje zákon výjimku z pravidla § 1 zák. přechovávati toto zařízení, ale jen za účelem možného snad jeho zpeněžení v jednoroční lhůtě § 23 zák. a po jejím uplynutí k cíli odevzdání státní správě, již připadlo zařízení podle § 23, odst. 3 zák. Jde tudíž v souzeném případě o nedovolený provoz zařízení osobou, jež je oprávněna zařízení to míti u sebe.

Paragraf 24, odst. 1 zák. čís. 9/1924 Sb. z. a n. uvádí však vedle výroby, prodeje a dovozu z ciziny jako trestnou činnost jen přechovávání beze zvláštního povolení, uvedeného v § 1. Přechováváním je rozuměti všechny případy, kde někdo má zařízení v dosahu své faktické moci (§ 3 zák.). Přechováváním je činnost širší než provozování; provoz je výkonem přechovávání určitým způsobem, resp. k určitému účelu. Povolení k provozování předpokládá nutně, resp. v sobě zahrnuje, povolení k přechovávání, nikoli však obráceně, neboť je možné přechovávání radiostanice bez provozu. Zákon čís. 9/1924 Sb. z. a n. patrně počítá s touto možností, jak lze dovoditi z § 19, čís. 4, kde je uvedeno, že v žádosti o povolení k přechovávání má býti udán též účel, ke kterému má býti zařízení použito; z čehož jest usuzovati, že používání zařízení k určitému účelu — tedy také k poslechu zpráv, rozšiřovaných cestou radiotelefonickou (radiotelegrafickou) — je předmětem a obsahem povolení a že koncesionář smí používatí zařízení jen k tomu účelu, který jest uveden v koncesi. Provozovati ostatně lze jen úplnou přijímací stanici, kdežto s hlediska § 24, odst. 1 zák. je trestné už držení zařízení, byť i nebylo schopné provozu radiotelefonického, jen když je k tomu použitelné po vhodném doplnění.

Důvodem k vydání zákona, o který jde, byla úvaha, že nekontrolovatelná výroba, prodej, přechovávání a dovoz zařízení radiotelefonických jsou nebezpečím pro stát.

Zákon proto ustanovuje, že se přechovávání může díti jen na základě zvláštního povolení (§ 1) a pod dozorem státu (§ 21). V zájmu bezpečnosti státu stanovily §§ 6, 7, že povolení může být propůjčeno jen osobám zachovalým a v každém směru spolehlivým. Jsou pro z něho vyloučení cizinci a stanoveny přísné podmínky a důvody vylučující. I když jsou tu zákonné náležitosti, může být povolení odepráno bez udání důvodů (§ 9). Podle § 22 zaniká povolení mezi jiným, nastanou-li okolnosti, pro které bylo by vyloučeno už od počátku udělení povolení [písm. b)], nebo vypoví-li státní správa povolení [písm. e)], aniž byla nucena udati důvody. Z těchto ustanovení, jakož i z ustanovení § 24, odst. 2, plyne jasně, že účelem zákona není ochrana státního zájmu na placení příspěvků, vybíraných poštovní správou od koncesionářů, nýbrž ochrana před újmou na bezpečnosti státu, hrozící z používání radiotelefonie a radiotelegrafie jako prostředku dorozumívacího, zejména možným zachycením zpráv důvěrných nebo státním zájmům škodlivých zpráv, vysílaných stanicemi, které se vymykají z kontroly státní, kteréžto zprávy mohou být při povaze radiotelefonie a radiotelegrafie rozšířeny, aniž bylo v možnosti státu toto rozšiřování zameziti, takže může tomuto ohrožení a nebezpečí čeliti jen volbou spolehlivých a důvěryhodných lidí při propůjčení koncese a kontrolou, zdali nezneužívají této důvěry, kterážto kontrola předpokládá evidenci osob majících povolení. Poněvadž fiskální zájmy státu nepřicházejí v počet, nelze uznati za důvod, pro který by měl být souzený skutek, neoprávněný provoz osobou oprávněnou k přechovávání, podřaděn pod ustanovení § 24, odst. 1 zák. čís. 9/1924 Sb. z. a n., úvahu, že je zkracován stát na poplatcích.

Podrobuje-li § 24, odst. 1 zák. trestu nikoli teprve skutečné používání zařízení bez povolení, nýbrž již přechovávání, tedy už stav, kdy někdo má u sebe zařízení a tím možnost poslechu zpráv, je v tom zajiště spatřovati opatření, jímž má být čeleno co nejpřísněji a nejúčinněji samému používání zařízení k zachycování zpráv, ze kterého teprve může vzejíti porušení statků zákonem chráněných, jemuž je bráněno již trestností pouhého jich ohrožení. Než ani z této úvahy nelze dovoditi, že zákonodárce podřadil provoz radiotelefonního zařízení bez povolení k tomu směřujícího jakožto »přechovávání bez povolení« pod ustanovení § 24, odst. 1 zák., kterážto otázka přichází na přetřes jen tam, kde sice je oprávněné přechovávání, ale nedostává se oprávnění k používání. Jeť účelem zákona, jak bylo dovozeno v uvedených rozhodnutích nejvyššího soudu, v zájmu zvýšené ochrany státního zájmu zamýšlené omezení možnosti provozu — a tím ovšem provozu samého — od začátku na ty, které uzná státní správa k tomu za dostatečně spolehlivé a způsobilé, a další státní dohled nad osobami, které mají zařízení u sebe, a který umožňuje státní správě evidenci a kontrolou osob těchto vésti v patrnosti, zdali trvají zákonné podmínky udělené koncese a předpoklady důvěryhodnosti a spolehlivosti, jež podléhají průběhem času a po případě vývojem politických událostí uvnitř i za hranicemi změně, a zkou-

mati tak, není-li zařízení zneužíváno ke škodě chráněných státních zájmů. Ochrana státních zájmů je zabezpečena již udělením povolení k přechovávání a vedením v patrnosti osob přechovávajících zařízení, kterážto evidence umožňuje také státní dohled, uvedený v § 21 zák.

Lze tudíž dovoditi jak z doslovu zákona, který neuvádí jako zvláštní trestnou činnost provozování nebo používání zařízení radiotelegrafického nebo radiotelefonického, tak i z jeho smyslu a účelu, že sice je soudně trestné už přechovávání bez povolení — ať už bylo zařízení použito čili nic, — že však také provozování zařízení bez příslušného povolení je s hlediska trestněprávního nerozhodné, pokud má provozovatel oprávnění k přechovávání. Když pak je bývalý radiokoncesionář oprávněn podle zákona beztrestně přechovávat (míti u sebe) zařízení odhlášené, dokud neučiní státní správa opatření k zamezení neoprávněného přechovávání podle § 23, odst. 1, anebo si neodebere zařízení, jež jí připadlo podle odst. 3 téhož ustanovení a s hlediska § 24, odst. 1 zák. čís. 9/1924 Sb. z. a n. nesejde na tom, zda je zařízení používáno, nelze podřaditi souzený skutek pod skutkovou podstatu »přechovávání radiotelefonického zařízení bez povolení« a tím pod trestní sankci § 24, odst. 1 zák. čís. 9/1924 Sb. z. a n. Jednání souzené lze stíhati jen podle § 24, odst. 6 jako jiné porušení zákona (§ 19, čís. 4) cestou administrativní.

Zprošťující výrok nespočívá tudíž na mylném použití zákona a není stížen ani vadou nedostatku důvodů proto, že prvý soud odůvodnil závěr o beztrestnosti skutku poukazem na právní názor, vyslovený v rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 3841 Sb. n. s.

Čís. 5940.

Dal-li si veřejný činitel poskytovat prospěch (§ 3 zák. čís. 178/1924 Sb. z. a n.) podle výslovně nebo mlčky uzavřené dohody mezi ním a osobami tento prospěch poskytujícími, je jeho činnost posuzovati za jednotný celek; v takovém případě rozhoduje v otázce, zda jde o prospěch nepatrný, či o prospěch tento stupeň převyšující, souhrn poskytnutých úplatků.

(Rozh. ze dne 25. června 1937, Zm I 150/37.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem úplatkářství podle § 3, odst. 1 zák. č. 178/1924 Sb. z. a n., zrušil rozsudek v odpor vzatý jako zmatečný a vrátil věc soudu nalézacímu, aby o ní znovu jednal a rozhol.

Z d ů v o d ů:

Zmateční stížnost obžalovaného je již s hlediska zmatečného důvodu podle § 281, č. 9, písm. a) tr. ř. odůvodněná.

Ke skutkové podstatě přečinu podle § 3 zák. o úplatkářství se žádá, aby prospěch slíbený neb poskytovaný uplácenému nebyl prospěchem